

GERECHTSHOF TE ARNHEM

No. 094/1957

BELASTINGKAMER

UITSpraak

Het Gerechtshof te Arnhem, Meervoudige Belastingkamer;

Gezien het beroepschrift, ingediend namens X, wonende te Z gemachtigde Y, wonende te W, ingekomen op 9 februari 1957 en gericht tegen de uitspraak d.d. 11 januari 1957 van de Inspecteur der Belastingen te V betreffende de aanslag van belanghebbende over de Inkomstenbelasting, belastingjaar 1954;

Gezien de overige stukken;

Gehoord ter zitting van deze kamer, gehouden te Arnhem op 29 november 1957, de Inspecteur voornoemd, zijnde belanghebbende, hoewel behoorlijk opgeroepen, niet verschenen;

Overwegende, dat belanghebbende is aangeslagen in de inkomstenbelasting, belastingjaar 1954, naar een zuiver inkomen van f. 3975,- en dat hij tegen deze aangifte bezwaar heeft gemaakt, maar de inspecteur bij zijn bovenvermelde uitspraak dit bezwaar ongegrond heeft verklaard;

Overwegende, dat belanghebbende tijdig tegen deze uitspraak in beroep is gekomen;

Overwegende, dat de inhoud van het beroepschrift, het verzoekschrift, en de conclusies van re- en dupliek, hier als woordelijk ingelast beschouwd dienen te worden;

Overwegende, dat het enig geschil tussen partijen betreft de vraag of - gelijk belanghebbende heeft verzocht en de Inspecteur geweigerd - het belastbaar inkomen in het jaar 1954, al dan niet verminderd moet worden met f. 738,80 zgn. investeringsaftrek, als bedoeld in artikel 8a, lid 1, Besluit Inkomstenbelasting 1941;

Overwegende daaromtrent, dat tussen partijen in confesso is, dat door belanghebbende in het jaar 1953 en na 31 maart van dat jaar, bedrijfsmiddelen zijn aangeschaft tot een totaal bedrag van f. 18.470,-; dat aan belanghebbende voor het jaar 1953 investeringsaftrek tot 4% van de geïnvesteerde bedragen, aldus f. 738,80 is geweigerd omdat belanghebbende toen niet beschikte over een regelmatige boekhouding met geregelde jaarlijkse afsluitingen, doch hij voor het jaar 1954 wel over zodanige boekhouding beschikt;

Overwegende, dat de inspecteur zijn weigering van de gevraagde aftrek grondt op de stelling, dat er slechts van investeringsaftrek sprake kan zijn, wanneer op het ogenblik van investeren een behoorlijke boekhouding aanwezig is, omdat de basis voor de investeringsaftrek alleen daardoor grondig kan worden gelegd, immers zij nodig is om vast te stellen, wat is verworven of verbeterd, of dit bedrijfsmiddelen waren en tot welke bedragen terzake verplichtingen zijn aangegaan of voortbrengingskosten zijn gemaakt;

Overwegende, dat het Hof echter met belanghebbende van mening is, dat het feit, dat investeringen als bedoeld in artikel 8a lid 1 Besluit Inkomstenbelasting plaats vonden, zeer wel kan worden aangetoond zonder dat een regelmatige boekhouding op het moment van investeren aanwezig was, zodat, nu de tekst van dit artikel zich niet verzet tegen de opvatting, dat de daar gegeven aftrek van 4% 's jaars, verleend kan worden voor die van de 5 jaren, waarin belanghebbende over een behoorlijke boekhouding beschikt, naar de strekking van de bepaling de door belanghebbende gevraagde vrijstelling behoort te worden toegestaan;

Overwegende, dat, toch de strekking van het vereiste ener behoorlijke boekhouding geen andere is, dan deze vrijstelling niet toe te kennen in de gevallen dat een behoorlijke controle op de winstberekening niet mogelijk is, welk geval zich voor belanghebbende in het jaar 1954 niet voordoet;

Overwegende, dat het Hof voor deze interpretatie van bedoeld artikel steun vindt in de wijze, waarop deze bepaling tot stand kwam;

Overwegende, dat toch in het oorspronkelijk wetsontwerp, hetwelk het minimum bedrag der investeringen op f. 10.000,- stelde, niet voorkwam het vereiste ener "behoorlijke boekhouding";

Overwegende, dat naar aanleiding van dit ontwerp in het voorlopig verslag (Bijlage Hand. 1952/'53 nrs. 3037-3042 P. 25) onder meer het volgende wordt opgemerkt:

"Vrij algemeen achtte men de voorgestelde minimum grens van f. 10.000,- niet gelukkig, vooral met het oog op het ambacht en de handeldrijvende middenstand, zoals ook reeds bij de algemene beschouwingen naar voren werd gebracht. Men meende dat deze begrenzing niet nodig is ten behoeve van een doeltreffende controle door de belastingdienst. Dit doel kan namelijk eveneens worden bereikt door het genieten van deze faciliteit afhankelijk te stellen van de aanwezigheid van een goede boekhouding".

Overwegende, dat blijkens de memorie van antwoord (zie Bijlage Hand, 1953/'5 nrs. 3037-3042 P. 14) deze bemerkingen voor de regering aanleiding zijn geweest om onder meer de grens van f 10.000,- te verlagen tot f. 3.000,-, onder verwijzing ook harerzijds naar het economisch en sociale effect, dat tot het voorstellen van deze bijzondere belastingreductie aanleiding heeft gegeven, waarbij in deze memorie aldus werd overwogen: "Nu tengevolge van de verlaging van de minimumgrens de faciliteit ook voor alle kleine bedrijven toepassing zal kunnen vinden, kan bezwaarlijk de bepaling worden gemist, dat de aftrek slechts wordt genoten, indien de belastingplichtige voor zijn bedrijf of beroep regelmatig boekhoudt met geregelde jaarlijkse afsluitingen.....".

Overwegende, dat uit het voorafgaande blijkt, de duidelijke bedoeling van de wetgever om alle bedrijven - niet in de laatste plaats de middelgrote en kleine - van deze bijzondere belastingreductie te doen profiteren, indien slechts een behoorlijke controle op de winstberekening mogelijk is, hetgeen moet leiden tot de hier bovenweergegeven interpretatie van art. 8a, lid 1, Besluit Inkomstenbelasting 1941;

Rechtdoende in Naam der Koningin:

Vernietigt de uitspraak, waarvan beroep en verstaat, dat op het belastbaar inkomen van belanghebbende in het jaar 1954 ad f. 3975,- ingevolge artikel 8a lid 1 Besluit Inkomstenbelasting in mindering moet worden gebracht een bedrag van f. 738,80.

Aldus gedaan op 8 februari 1958, door de Heren Mr. van Vollenhoven Vice-President, Mr. Croockewit en de Heer Boxem, Raadsheren, in tegenwoordigheid van Mr. Albricht, substituut-Griffier.

Albricht

Van Vollenhoven

Croockewit

Boxem

Afschriften aangetekend per post verzonden op: 11 FEB. 1958